

Vandaag ben ik naar de straat gelopen.
Ik zag dat je binnen zat, dat je over je schrijftafel,
je leven zat gebogen; daarom waren de gordijnen
voor de ramen gesloten. Ik wist nog
dat ik vroeg: is het genoeg, een afdruk in de tijd?
Nee, zei je, het is een laf soort surrogaat
waardoor ik versteen tot steeds opnieuw beleven –
wat mij herhaalt is wat mij drijft, ik moet
me steeds opnieuw verdoven. En je zei dat alle poëzie
teruggaat op zomaar wat lopen met niets dan de leegte
van visioenen in je hoofd. Maar is dat waar, dacht ik
toen, misschien werd elk van je gedichten wel geboren
uit neurose, want doelloosheid, een lauw bad van zinnen,
een theeschotel tevredenheid: is dat niet wat je altijd
miste?
Ik hoorde zachte muziek vanachter het raam, een arabesk,
en wist dat ik moest gaan maar kon het niet en dacht,
zit je achter je piano om de fluittonen in je oren
te verdrijven? En – absurd natuurlijk – heb je je pyjama
al aan?
Uiteindelijk ging ik toch, ik liep voorbij de kerk,
het park in. Hoe daar de wortels dieper in de aarde drongen
zag ik niet, maar wel dat takken bogen naar het licht, en dat
jonge vrouwen overal de ramen wasten.

O Gabor, het is niet te geloven, ik weet het, maar het is
lente, net als vroeger is het
eindelijk lente.